

στὸν οὐρανὸν στὸ βωμὸ τοῦ ἡλίου. Τώρα ἔχει πιά λευτερωθεῖ ἀπ' ὅλα τὰ ἐπίγεια... ἀρχίζει νὰ χαράζει ἡ μέρα...

*

Αὐτὸ εἶναι δράμα; μὲ ρώτησε κάποιος θεατῆς, ποὺ καταλάβαινε ἀπὸ δραματικὴ τέχνη, φεύγοντας ἀπὸ τὸ θέατρο ὕστερ' ἀπὸ τὴν παράσταση τῆς Βουλιαγμένης καμπάνας.

—Αὐτὸ εἶναι ὄνειρο, τοῦ ἀπάντησα.

—Ἐχεις δίκιο· δὲν ξύπνησες ἀκόμα... Εὐπνὰ, θὰ δῇς τὸ δράμα...

ΘΕΑΤΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

(Στὴν κυρὰ ποὺ μοίρασε στοὺς Κορφοὺς τὰ μεταφρασμένα Βαγγέλια).

Μὲ τὸ στόμα σου τὸ πάντα γελαστό,
τὴ γλῶσσα σου, ποὺ Παναγιὰ θυμίζεις,
ἀναγκάζεις νὰ λατρεύουν τὸ Χριστὸ
μὲ τίς Γραφὰς τοῦ Πάλλη ποὺ χαρίζεις.

Α.

Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

Στὸ τελευταῖο φυλλάδιο τῶν «Echos d'Orient» τῆς Πόλης δημοσιεύθηκε τὰκόλουθα

ΨΥΧΑΡΗ «Ζωὴ καὶ Ἀγάπη ἐστὶ μοναξιά» κτλ
Ὁ κ. Ψυχάρης, καθὼς τὸ ξέρουν ὅλ' οἱ ἀναγνώστες μας, δὲν εἶναι μόνο ἓνας ἀπὸ κείνους ποὺ ὡς τὴν ὥρα γνωρίζουν καλύτερα τὴ δημοτικὴ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, μεσαιωνικὰ καὶ νῦν ἡ μαλλιανικὴ σκολὴ τὸν ἀναγνωρίζει ἀκόμα καὶ γι' ἀρχηγό της, καὶ ἐννοῶ τὴ νῦν καὶ παληκαρίσια σκολὴ ποὺ ζητάει καὶ ἀγωνίζεται νὰ κάνει ὄργανο φιλολογικὸ τῆ δημοτικῆς γλῶσσας.

Τὸ καινούριο βιβλίον τοῦ κ. Ψυχάρη εἶναι ρωμάντζο ἢ, ὅπως ὁ ἴδιος τὸ λέει, τὰ ἱστορικὰ ἐνὸς καινούριου Ρωμπισώνα. Ἐνας Ρωμῖος ναύτης; ὁ Γιάννης, ἀφίεται ἀπὸ τὸν καπετάνιο του στὸ ἐρημόνησο τῆς Σάντας Κλάρας, καὶ ἀπὸ καὶ περνάει ὕστερα σ' ἄλλο νησί, τὴ Μασατιέρα. Βρισκόμαστε στὸ

ἀρχιπέλαγο Σάν Φερνάντεζ, στὴ μέση τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἴσα ἴσα καὶ ποὺ παραδοσιακίστηκε ὁ Σελκίρκης. Ὁ Γιάννης ζώντας στὴ μοναξιά ἀποζώνεται. Ὁ ἐρχομὸς μιανῆς κοπέλλας τὸν ξετραβάει ἀπ' αὐτὸν τὸν ξεπεσμό. Καὶ στοὺς δύο μαζί ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ μελλοῦνταν νὰ καταντήσουνε στὴν τάξη τῶν κατσικίων καὶ τῶν ἀγρίοσκυλων τῆς συνηθισμένης συντροφίης τους, ἃ δὲν τοὺς πείνανε ἀπὸ τὸ ἐρημόνησο. Τελιώνει τὸ ρωμάντζο μὲ τὸ γάμο τους. Τὸ θέμα τοῦ βιβλίου πολὺ ἐνδιαφέρει, ἂν καὶ δὲν μπορῶ οὔτε νὰ παραδεχθῶ τίς ἀπιθανότητες καὶ τὰ πηδημάτα στὴ δῆγηση, οὔτε νὰ πιστέψω τέτοιον ἱσχυρισμὸ, οὔτε νὰ βρῶ σωστὴ τὴν ἀνάγκη τέτοιας ζουγραφίας. Λίγο μονότονο τὸ σύνολο καὶ γιὰ τοὺς Ρωμῖους ἀναγνώστες, πιστεύω, καὶ λίγο περισσὴ ἡ ψυχολογικὴ ἀνάλυση.

Ἡ γλῶσσα ὅμως, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαῖο, ἀψεγάδιαστη. Ὅλοι τῆς νεοελληνικῆς οἱ φίλοι θὰ οἰχαριστηθοῦν με δαύτη.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμμένοι» κτλ.

Χαριτωμένο τὸ τρίπτυχο τὸ δράμα τοῦ διευθυντῆ τοῦ Νουμά «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμμένοι»... Λέει ὁμορφα ὁμορφα αὐτοῦ μέσα γερὲς ἀλήθειες στοὺς συμπαιτριώτες του. Τοῦ εὔχουμαι νὰ τραβήξει μὲ τὸ μέρος του ὅσο μπορεῖ περσότερους, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐλπίζω νὰ ἰδῶ, γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμα, νὰ γίνῃ δεχτὸ τὸ δράμα τοῦ ἀπάνου σ' Ἀθηναϊκὴ σκηνή.

Στὸ ἴδιο βιβλίο, ὕστερ' ἀπὸ τὸ δράμα, βρίσκονται δύο μικρὰ διηγήματα· ἡ Χρυσανθή καὶ Τάφος στὸ γιαιλό.

Περὶ τὸ, ἐννοεῖται, νὰ σημειώσω πῶς ἡ γλῶσσα του εἶναι ἡ καθαρώτερη νεοελληνικὴ.

R. BOUSQUET

Η ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ

Δὲν εἶναι τραγούδι, δὲν εἶναι σκοπός,
μήτ' ὄνειρον εἶναι. ποὺ τρέμει καὶ σβένει...
— Ἀνάσταση νιώθω στὰ στήθη μου ἐντός,
ζωὴ μέσ' οὐκ· φλέβες ἡ ἀγάπη σου χύνει.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξω-
ρικὸ φρ. χρ. 10
20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κδόκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν Σταθμοῦ Τροχιόδρομου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.
Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΔΥΟ

φοβερά ἐγκλήματα μέσα σὲ μιὰ βδομάδα· πατέρας τὸ γιὸ καὶ ἀδερφὸς τὴν ἀδερφή. Γιὰ τὸ δεύτερο δὲν ἔχει πολλὰ λόγια νὰ πεῖ κανεὶς· Ὅσο καὶ νῦναι φοβερό, ἔχει πάντα καὶ τὴ φωτεινὴ του ὁψη ἀφοῦ μᾶς ἀποδείχνει πῶς τὸ αἷσθημα τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς διατηρεῖται ἀκόμα ζωντανὸ στὶς λαϊκὰς τάξεις, αἴσθημα ποὺ ὅσο ἂν τῷ βροῖσκε λίγο παρὰζένο ὁ συγγραφεὺς τῆς «Τιμῆς», μένει πάντα ἅγιο γιὰ τὸ Ρωμαῖκο λαὸ καὶ τοῦ σκεπάζει μονάχα αὐτὸ ἄλλα μερικὰ του ψεγάδια.

Τάλλο ἐγκλημα, τὸ πρῶτο, εἶναι καὶ τὸ φοβερώτερο—ὁ πατέρας ποὺ σκότωσε τὸ γιὸ του, παληκάρι τριάντα χρονῶν καὶ στήριγμα τῆς φαμελιάς, γιὰτὶ δὲν τοῦ ἀγόρασε ἓνα καπέλλο τὴν πρωτοχρονιά καὶ γιὰτὶ μάννα καὶ ἀδερφάδες ἀγαπούσανε περισσότερο τὸ γιὸ ποὺ δούλευε νυχταμέρα καὶ τοὺς ἔτρεφε, παρὰ τὸν

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (γελώντας). Κι ἀπὸ τότε δὲν ξεκόλλησε. Κολλημένος σὺν τίς μακμαρίνιες κουκουβάγιες του...

Η ΡΗΝΑ. Εἴταν τόσο δύσκολο, βλέπεις, νὰ ξεκολλήσῃς!.. Μήπως δὲν ξεκολλοῦν κάθε χρόνο τόσες ζωντανὲς κουκουβάγιες ἀπὸ καὶ μέσα, μ' ἓνα δίπλωμα δεμένο στὴν οὐρά τους, σὺν τενεκὲς σὲ σκυλιού οὐρά!.. Ἀλήθεια, τοῦ λόγου σου, κ. Φωστήρας, δὲν πῆρες δίπλωμα;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ὁ κ. Φωστήρας εἶναι σωστός φωστήρας... ὄνομα καὶ πράμα. Ψέματα;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ἡ καλωσύνη σας. Τίποτ' ἄλλο;

Η ΡΗΝΑ. Τὴν ἀλήθεια καὶ τίποτα περισσότερο.

Η ΕΛΠΙΔΑ. Καλὰ, ἄς εἶναι. Γιὰ τὸ Γιάννη μιλάμε καὶ ὄχι γιὰ τὸν κ. Φωστήρα. Καὶ μ' ὅλες τίς μπερμπατιές του, καλὸς, παντὰ καλὸς. Διαμάντι ἡ καρδιά του. Μοῦ τῶλεγε κάθε φορὰ: «Τὸ κεφάλι φταίει, νύφη, μὰ θάλλάξῃ καὶ αὐτό».

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Μοναχὰ ποὺ ἀργοῦσε νάλλάξει τὰναθεματισμένο!

Η ΡΗΝΑ. Ἀλλάξε ὅμως...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (κοροδεφικιά). Ἀλλάξε;

Η ΕΛΠΙΔΑ (σοβαρά). Σὰς τὸ βεβαιώνω. Ἀλλάξε καὶ πολὺ μάλιστα.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Χαίρουμαι καὶ τὸ πιστεύω ἀφοῦ μοῦ τὸ βεβαιώνουν τὰ ὁμορφα χεῖλιά σας!

Η ΕΛΠΙΔΑ (τάχα εὐχαριστημένη). Εἴστε ἓνας...

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ἀλλάξε λοιπὸν κεφάλι ὁ Γιάννης; Περὶφημα!

Η ΡΗΝΑ. Αὐτὸ δὲ τὸ εἶδατε καὶ λόγου σας μὲ τὰ μάτια σας δῶ καὶ λίγη ὥρα.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Τὸ εἶδα.. Τὸ εἶδα... Βέβαια τὸ εἶδα! Εἶδα πῶς ἔλλαξε τὸ κεφάλι τοῦ φτωχοῦ τοῦ Γιάννη καὶ χειροτέρεψε!

Η ΡΗΝΑ (πηγαίνει στὸ νιβάνι καὶ παίρνει τὸ βιβλίο). Νὰ ποῖο φταίει, ὅχι ὁ κ. Φωστήρας.

Η ΕΛΠΙΔΑ. Τὸ Βαγγέλιο;

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Μάλιστα, τὸ Βαγγέλιο, τὸ βέβηλο, τὸ μεταφρασμένο, τὸ προδοτικό!.. Αὐτὸ στ' ἀλήθεια ἔχει τὴ δύναμη νάλλάξῃ κεφάλια καὶ νὰν τὰ χειροτερεύει... νὰν τὰ στραβώνει...

Η ΡΗΝΑ. Μοναχὰ δασκαλικά κεφάλια δὲν εἶναι ἱκανὸ νάλλάξῃ γιὰτὶ αὐτὰ εἶναι ποὺ εἶναι πιά πέτρινα.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Παρακαλῶ, παρακαλῶ... Ὅχι ἴσαμε καί.

Η ΡΗΝΑ. Λόγου σου τραβάς ἀκόμα μακρύτερα.

Η ΕΛΠΙΔΑ (γελαστό). Μὴ καυγάδες!.. Ἀ, δὲ θέλω καυγάδες σίτι μου!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Καυχᾶδες; Μὲ τὴ Ρηνούλα μας καυχᾶδες; Μὲ μιὰ τόσο ὁμορφή κοπέλλα;

Η ΡΗΝΑ. Μὲ τὸ Φωστήρακι μας; Μ' ἓναν τόσο ἔξοχο σοφὸ;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Σὺν Αὐλικὸι μιλάτε.

Η ΡΗΝΑ. Δηλαδή ψεύτικα;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ναί, μὰ καὶ εὐγενικά.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Ὁ χαχαχτήρας μου τίτιος. Ἡ καρδιά μου...

Η ΕΛΠΙΔΑ. Γιὰ τὸ Θεό, μὴ μᾶς παρουσιάσετε τὴ ζουγραφία τῆς καρδίας πούναι κρεμασμένη στὸ στόμα... Νὰ καὶ ὁ πατέρας!

Ο ΓΕΡΟ-ΣΑΒΑΣΤΟΣ (μπαρνονίας). Καλημέρα, Ἐλπίδα μου... Ἐλα δῶ, Ρήνα μου!.. (Στὸ Φωστήρα). Κ' ἐσύ εἰδῶ;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Πατέρα!

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Πῶς ἔχετε;

Η ΡΗΝΑ. Κύριε Σεβαστέ!

Ο ΓΕΡΟ-ΣΑΒΑΣΤΟΣ. Ὅχι πιά «Κύριε». Δὲ χρειάζεται, τὸ «Κύριε». Πατέρα καὶ σύ, πατέρα νὰ μὲ λές.

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ (τάχα συμπαθητικά). Πῶς; Κόρη σας καὶ ἡ κ. Ρήνα;

Ο ΓΕΡΟ ΣΑΒΑΣΤΟΣ. Κόρη μου βέβαια, καὶ